

Hij zong in het kinderkoortje bij de nachtmis, maar mocht niet voorzingen. Begon tijdens zijn studietijd te schrijven. Engelse en Nederlandse liedjes, zoals iedereen. Hoorde de groep Volkoren en Ut Muziek in het dialect zingen en probeerde liedjes te schrijven in het Brabants. Alsof er een la met liedjes werd opengetrokken. Ging met die liedjes optreden, solo en later als duo 'Maotwerk' met wijlen-Fluitekruid Marc Zeegers. Mocht toen wel voorzingen.

Had met zijn plaat 'Komt er mer in' een onverwacht groot succes en werd full time liedjesschrijver. Vindt zelf het lesgeven aan kinderen aan de hand van zijn liedjes te belangrijk om onvermeld te laten en bevindt zich naar eigen zeggen in de luxe situatie alle tijd te kunnen besteden aan wat hem het liefste is: zijn liekes.

Wordt beschouwd als Neerlands best verkopende folkartiest, maar luistert meer naar klassieke muziek en vindt zich geen folkartiest. Heeft over het folkgebeuren overigens wel een duidelijk mening, al laat hij nooit het achterste van zijn tong zien: 'Wat ik te vertellen heb, moet je maar uit mijn liedjes halen'. Een interview met Gerard van Maasakkers.

Zelf voelt Gerard veel affiniteit met Willem Vermandere ('soms denk ik: die is zo goed, ik hou maar op'), minder met Wannes v.d. Velde ('die schrijft wat konkreter, onverbloemder. Is ook een stadsmens, hè') en op de vraag naar Nederlandse verwanten volgt een veelzeggend nadenken. Voorlopig lijkt Gerard van Maasakkers een eenling in de Nederfolkwereld.

Gerard stuunt zijn Ridders met 'n kluitje in 't niet

Nederland-België

Alsof op afspraak, klinkt uit de autoradio op weg naar het huis van Gerard het liedje 'Cis Verdonk'.

Geen toevalstreffer, want de Regionale Omroep Brabant besteedt veel aandacht aan de volksmuziek. Evenals haar zuiderbuur de BRT. 'Die BRT is,' volgens Gerard, 'zo'n beetje de spreekbuis van de Nederlandstalige cultuur in België. In een amusementsprogramma hoor je ook Wannes v.d. Velde, Willem Vermandere, of De Snaar.' Een spreekbuis die we hier node missen. Misschien tikkert de Nederlandse volksmuziekwereld te weinig aan de weg?

Gerard signaleert meer verschillen en zodoende raken we meteen al in de Nederland-België discussie:

'De echte volkskultuur is in België denk ik nooit zo verloren geweest als hier. In Nederland had je na de oorlog een grijze vlek. Dan komen de pioniers, mensen als Coby Schreyer, waaruit een soort studentikoze volksmuziek ontstaat, die langzaam verbreedt tot de huidige omvang. België staat op een veel professioneler peil. Nog steeds, al zijn "we" wel beter aan het worden. België heeft een hechtere basis door mensen als Wannes v.d. Velde en Walter de Buck en groepen als 't Kliekske en Rum.'

Eigentijds repertoire

Toch is ook in Nederland de tendens te bespeuren om niet enkel in liedboekjes te kijken maar tevens om zich heen. Daarbij de ridders met een kluitje in het riet sturend en de bedreigde maagden latend voor wat ze zijn.

Gerard: 'Dat wordt ook hoog tijd. De grote kracht van België is dat ze veel eerder met eigentijdse zaken aan de slag zijn gegaan. Gelukkig werkt men in Nederland steeds meer vanuit de strijkkultuur. Niet alles wat daar uitkomt is even goed, maar het maakt de volksmuziek heel levend. De Veulpoepers bijvoorbeeld is een klasse apart, of je het er nou mee eens bent of niet.'

Gerard treedt veel op bij manifestaties voor de vredesbeweging. Toch is de hierbij horende thematiek niet terug te vinden in zijn teksten. 'Ik heb het regelmatig geprobeerd, maar op de een of andere manier lukt het gewoon niet. Tot nu toe tenminste. Aan de andere kant als ik bij een demonstratie liederen zing als "Bloemen zijn rood", "De wind die waait", of "Marieke" ben ik net zozeer met het onderwerp bezig als iemand die het woord kernkop voorin de mond heeft liggen. Ik voor mij heb meer gekozen om te zingen over positieve dingen die verloren kunnen gaan. Maar, misschien komt het nog wel, zo'n vinnig vredeslied. Wie weet!'

Natuur en inspiratie

Voorlopig blijft Gerard's thema de natuur, de direkte omgeving en het reilen en zeilen der gewone liederen. De natuurbeschouwingen zijn bij nadere beschouwing vaak allegorisch op te vatten. Teksten om over na te denken dus. 'Er moet,' vindt Gerard, 'altijd zoveel tussen de regels te lezen zijn dat de mensen er wat mee kunnen doen. Als alles ingevuld is, lever je een soort kant en klare Iglo-maaltijd af die je alleen maar hoeft op te warmen. De konsekwentie hiervan is wel dat iemands interpretatie niet de mijne hoeft te zijn.' Maar hoe zou Gerard het dan vinden als iemand anders zijn liedjes gaat vertolken? 'Dat wordt lastig als zo iemand mijn liedjes voor publiek wil zingen, zeker bij de persoonlijke liedjes van mij. Toch zou ik het wel toestaan.'

Veel van Gerard's werk komt door 'inspiratie' tot stand. De allegorie blijkt er achteraf in te zitten: 'Ik ga niet zitten zoeken naar vergelijkingen tussen mens en natuur. Zo'n lied als "De wind die waait" is daar een goed voorbeeld van. Een vriend van mij zat in de problemen, ik zat een boek te lezen met veel alliteraties, buiten stormde het en... opeens rolde dat lied eruit. Als ik het dan de volgende dag lees, denk ik "Jeetje wat heb je nou gedaan!" Dat zijn momenten dat je boven jezelf getild wordt. Het lijkt een wankel basis, inspiratie, maar ik leer steeds meer om het op te roepen. Door concentratie, te gaan wandelen, er mee bezig te zijn. Wel heb ik konstant mijn radars uitstaan, op zoek naar een geschikt thema voor

een lied. Ik denk dat je tegen onderwerpen aanloopt als je eraan toe bent... Sommige liedjes ontstaan niet zo gemakkelijk. Dan is het zwoegen, zwoegen, zwoegen op elk woord. Zorgen dat het rijmt, puntig is... Jan Pierissen was zo'n lied, een echt ploeternummer.

Die ploeternummers zijn wel vaak minder diep dan de nummers die ik "automatisch" schrijf.'

Het publiek

Met ploeteren en inspiratie bereikt Gerard v. Maasackers een groter publiek dan gebruikelijk in folkkringen. Groter en gevarieerder, maar zei Gerard al niet dat hij zich geen folkartiest vindt?

'Ik merk dat kinderen tot een jaar of twaalf mijn muziek heel leuk vinden. Daarna schamen ze zich ervoor. Ze pakken het weer op bij hun achttiende. Ook zie ik mensen van onze leeftijd komen met hun ouders. Dat maak je bij de lichte muziek niet veel mee!

Bij optredens probeer ik altijd een band te leggen met het publiek door tussendoor ook te vertellen. Ik kan niet alleen maar zingen, een pauze en weer zingen. Mijn optredens zijn steeds meer praatprogramma's aan het worden met maar 60% liedjes. Soms heb ik een optreden met een goede sfeer en niet al te veel mensen. Dan ben ik een stuk persoonlijker. Hoe meer ik me op mijn gemak voel, hoe meer ik vertel. De basis van de liedjes blijft wel hetzelfde.

de, maar de keuze, de intonatie, het gevoel dat ik erin stop hangt af van de sfeer van het moment. Wat ik er tussendoor vertel is steeds anders, maar wel een wezenlijk onderdeel van het geheel.'

'Als een serieus liedje aanslaat, krijg ik dat terug van het publiek. Dan lopen me de rillingen over de rug. Net of ik dan wat meer laat zien en de mensen al wat langer ken. Optreden is een heel heftige samenbundeling van een heleboel gevoel!'

Hieruit voortvloeiend is Gerard's voorkeur voor kleine zalen: 'Daar voel ik me lekker in. Zo'n grote zaal is te massaal. Om contact te hebben moet ik de mensen kunnen zien. Ik sta er niet om mensen met flink veel geweld te overdonderen. Uiteraard moet ik wel een natuurlijk overwicht hebben om zo in m'n eentje met mijn gitaar die sfeer op te roepen. Toch zou ik wel eens willen spelen in zo'n grote tent. Uit nieuwsgierigheid... Ik vind dat dus wel spannend, ja!'

Waarvan akte. In het muziekcentrum Vredenburg heeft het publiek kunnen zien hoe het Gerard v. Maasakkers is afgegaan in 'zo'n grote tent.'

Wim van der Zwan
Hans Peters

Op de valreep nagekomen bericht: bij het uitkomen van dit nummer gaat Gerard de studio in om te werken aan zijn nieuwste plaat.

Werktitel: 'Tussen licht en donker'. Komt het komend najaar uit.

Discografie:

'Komt er mer in' (Stoof MU 7441)

'Vur de wind' (Stoof MU 7461)

Bloemen zijn Rood

Harry Chapin ned. tekst Gerard van Maasakkers

'n Jungske ging vur 't ierst naor school

Hij kreeg 'n vel papier en krijt

En hij kleurde en kleurde 't hul vel vol

Want kleuren vond-ie fijn

Mer de juffrouw zee: 'Wat doe je daar, jongeman',

'Ik teken bluumkes, juffrouw.'

Ze zee: 'We doen hier niet aan kunst, jongeman

Bloemen zijn rood en de lucht is blauw.

Je zult er rekening mee moeten houden;

Je bent hier niet alleen,

Als alle kinderen eens deden zoals jij

Waar moest dat dan toch heen, ik zeg je:

refr. Bloemen zijn rood, jongeman

blaadjes zijn groen

't Heeft geen enkele zin

Om 't anders te zien

Dus waarom zou je 't dan nog anders

doen?'

Mer 't jungske zee:

'Ja mer juffrouw d'r zijn zoveul kleuren

bloemen

Zoveul kleuren blaadjes

Zoveul kleuren overal

Zoveul kleuren zijn niet op te noemen

Mer ik zie ze allemaal

Mer de juffrouw zee: 'Je bent ondeugend jongeman

Je zit te kliederen en je Nederlands is slecht

Ik weet zeker dat je 't alletwee veel beter kan

Ik wil dat je herhaalt wat ik zeg:

refr. Bloemen zijn rood etc.

Mer 't jungske zee:

'Ja mer juffrouw... etc.

Mer de juffrouw zee: 'Dit duurt me nou te lang
Je moet maar weten hoe het hoort.'

En ze zette-n-'t jungske op de gang

'Voor je bestwil' enzovoort

Mer hij werd bang zo na 'nen tijd

Klopte zachtjes op de deur,

En hij zei: 'Juffrouw ik heb wel spijt'

en hij kreeg 'n kleur toen-ie zei:

Bloemen zijn rood, blaadjes zijn groen

't Heeft geen enkele zin om het anders te

zien

Dus waarom zou ik het anders doen.'

Mer d'n tijd ging dur, gao altijd dur

En hij ging naor de tweede klas

En de juffrouw was hul anders as die daorvur

Ze was nieuw, ze was er pas

En ze lachte vriendelijk toen ze zei:

'tekenen doe je voor je lol.

